

straf. Det er gode ting at gøre, men det er ikke nok, for derudover skal man overholde danske normer, og så skal man derudover også overholde dansk påklædningsstandard og anerkende kristendommens overherredømme. Så er det, jeg tænker: Hvad er der blevet tilbage af, at frisind er frihed til forskellighed?

Til gengæld må man jo sige, når man kigger på det parti, fru Pia Kjærsgaard er formand for, at hvis man først har overholdt danske normer, dansk påklædningsstandard og anerkender kristendommens overherredømme, så gør det sådan set ikke så meget, at man karakteriserer homoseksualitet som et handicap, at man i nogle konkrete tilfælde i historien synes, at dødsstraf nok var o.k., og at man sætter lighedstegn mellem muslimske symboler og nazisymboler.

Kl. 20.35

Det gør vel heller ikke noget, hvis man i grunden er modstander af menneskerettighederne, bare man er medlem af Dansk Folkeparti og overholder standarden for almindelig dansk påklædning, anerkender danske normer og anerkender, at kristendommen er dominerende.

Jeg synes sådan set, at hvad Dansk Folkepartis medlemmer angår, lever Dansk Folkeparti op til, at frisind er frihed til forskellighed, men jeg kunne ønske mig, at det også gjaldt for andre.

Det andet, som jeg synes har været meget spændende i debatten i dag, er, at adskillige spillere fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har forsøgt at afkræve oppositionen en fælles skattepolitik. Jeg synes da også, det kunne være vældig interessant, hvis man kunne få den præsenteret.

Men det ville være endnu mere interessant, hvis regeringen var i stand til at fremlægge en fælles skattepolitik bare mellem de to regeringspartier og et bud på, hvad den ville blive enig med Dansk Folkeparti om, og hvad den så i øvrigt ville blive enig med det nye borgerlige støtteparti Ny Alliance om. Men når man ikke selv kan blive enig om noget, kan man jo altid skælde andre ud for, at de ikke er enige.

Det tredje, som jeg synes har været interessant, er, at trods den megen snak om den rekordstore vækst i den offentlige sektor står vi tilbage med den meget klare viden, at væksten i den offentlige sektor, siden denne regering kom til, har været mindre end i den foregående periode, og at væksten i den offentlige sektor har været mindre end i den private sektor. I det fælles offentlige forbrug, som vi i fællesskab aftaler hvordan

skal være, har væksten altså været lavere end i det private.

Vi ved sådan set også godt hvorfor. Beskæftigelsesministeren har jo givet sit revolutionære perspektiv, som handler om at sikre, at den offentlige sektor vokser langsommere, sådan at løsningerne findes i den private sektor. Det er beskrevet, og det er den politik, man har ført. Og selvfølgelig er der ultraliberalister i CEPOS og i Ny Alliance, der synes, at det ikke går hurtigt nok. Men sandheden er, at det går den vej, regeringen ønsker, og også i det tempo, regeringen ønsker.

Det, ingen har talt om i dag, er de forringelser for almindelige mennesker, som et stort flertal i Folketinget har gennemført, nemlig alle partier med undtagelse af Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, forringelser i efterlønnen og forringelser i folkepensionen, hvor man jo udsætter pensionsalderen. Den udsætter man så også i fremtiden, i samme takt som vores levealder stiger, vel vidende, at det har store negative konsekvenser f.eks. for ufaglærte, som jo har 5-6 års kortere levealder end folk, der har en høj uddannelse.

Det, som også står tilbage, er, at trods snakken om afbureaukratisering er det stadig væk sådan, at regeringen og Dansk Folkeparti har den meget klare politik, at det, man kalder konkurrenceudsættelse, og som i virkeligheden betyder markedsføring af den offentlige sektor og indbefatter øget kontrol, øget dokumentation og øget bureaukrati, skal fortsætte i fremtiden.

Så har vi også haft ikke megen snak, men dog alligevel nogen snak om klimapolitikken og den visionære energipolitik, som regeringen står for. Det er jo rigtigt, at regeringen nu hævder at have nogle mål, som er visionære. Det største problem med visionerne er, at selv hvis man levede op til dem, ville man ikke være i stand til at leve op til de klimamålsætninger, som er vedtaget i EU.

Tilbage står også, at det, vi i dag kan konstatere – det er ikke, fordi jeg vil bruge meget tid på at kigge tilbage, men alligevel – er, at konsekvenserne af den politik, regeringen har ført indtil nu på energiområdet og på klimaområdet, er, at EU sætter spørgsmålstejn ved Danmarks evne og vilje til at leve op til Kyoto målsætningen, at CO<sub>2</sub>-udslippet er stigende, og at energiforbruget er stigende.

Set ud fra et Lomborgsk perspektiv er det jo en vældig succes, for så skal man bare i gang med at bygge nogle diger. Men da statsministe-